

AMSTERDAM, 2 AUGUSTUS 1984

Vandaag heb ik mijn sollicitatiegesprek bij het Wespennest BV. De boterham met jam laat ik al na één hap staan. De thee is lauw als ik er een slokje van neem om hem daarna in de gootsteen te gieten. Ik heb kramp in mijn maag van de spanning.

Op de radio kondigt de reporter de nieuwsberichten aan: 'Zo meteen het nieuws van 7.00 uur met onder andere: vliegtuigcrash bij Dallas, Texas. De gewapende strijd rukt op in Mozambique. Het weer blijft aanhoudend zacht. Maar nu eerst reclame.'

Als een vrouw met hoge stem zingt: 'Omo, wast door en door schoon,' rinkelt de telefoon.

Wie is dat nou op zo'n idioot vroeg tijdstip? Straks is het iemand van personeelszaken die zegt dat ik niet meer naar de afspraak hoef te komen omdat de functie al vervuld is. Of nog erger, hebben ze ontdekt dat mijn cv voor een deel verzonnen is. Aarzelend neem ik de hoorn van de haak.

'Goedemorgen, Lisa, met je vader.' Bij het horen van zijn stem slaak ik een zucht van verlichting. 'Ik wou je even succes wensen.'

Arme pa, denk ik als ik de telefoon weer neerleg. Victor Verkaik. Hij had niet verwacht dat ik niet met Verkaik Fournituren verder wil. De afgelopen twee jaar hebben we met veel plezier samengewerkt, maar nu hij met pensioen gaat, moet ik er niet aan denken de zaak

over te nemen. Als achtentwintigjarige is eigenaresse van een stoffig naaigereiwinkelje, waar het feest is als je drie meter Brussels kant verkoopt, niet de vervulling van mijn droombaan. Werken bij het Wespennest BV is dat wel. Dus solliciteerde ik op hun vacature voor secretaresse op de reclameafdeling en werd nog voor een gesprek uitgenodigd ook.

De boterham schuif ik de vuilnisbak in en ik ga naar het piepkleine vertrek dat de woonkamer moet voorstellen. Mijn appartement bestaat uit drie zolderkamertjes verbouwd tot woonkamer, slaapkamer en keukentje annex douche. Kost een godsvermogen hier in de Kinkerbuurt in Amsterdam. Ook daarom wil ik die baan hebben. De huur moet wel elke maand betaald worden.

Gelukkig heb ik me goed voorbereid. Sinds de brief op de mat viel met de uitnodiging voor een onderhoud met het hoofd van de reclameafdeling van het Wespennest BV heb ik alle info verzameld over dit lifestylewarenhuis die ik maar kon vinden. Op mijn horloge zie ik dat ik nog precies achtenveertig minuten heb, tijd genoeg om het dossier door te nemen.

Ik ga op mijn bank zitten en sla de map open bij een organigram met de namen van de leden van de raad van bestuur. Daarna blader ik door kopieën van recente advertenties. Op de volgende pagina's staan de jaarcijfers. Opeens dansen ze voor mijn ogen en ik doe de map dicht. Ach wat, verspilde moeite. Ik kan dit dromen.

In mijn slaapkamer bekijk ik in de passpiegel mijn outfit waarover ik dagen getwijfeld heb. Overal zie je tegenwoordig de kleurencombinatie oranje-bruin maar ik weet niet of dit voor mijn kleding passend is. Mijn keuze sprong van een zwart broekpak, naar een donkerblauwe kokerrok met witte blouse, via een beige jumpsuit en een bordeauxrode bloemetjesjurk naar definitief de kokerrok.

Met mijn gezicht dicht bij de spiegel controleer ik of mijn make-up goed zit. Het kostte me een paar keer experimenteren met verschillende kleuren ogenschaduw en lippenstift, maar de lichtbruine glans ogenschaduw en de terracottakleurige lippenstift zijn perfect. Naturel en stijlvol, zoals het bij een bedrijf van dit kaliber hoort.

Voor de zekerheid strijk ik mijn rok nog even glad en inspecteer mijn achterkant. De smalle behaband schijnt een klein beetje door mijn blouse heen. Dat is alleen maar gunstig. Mijn hopelijk aanstaande baas zal heus niet van steen zijn.

Klaar of niet, het is tijd om te gaan. Ik pak het dossier om het door te nemen in de metro, doe mijn jas aan en trek de deur achter me dicht.

Anderhalf uur later zakken mijn stilettohakken in een hoogpolig donkerblauw